MARIONETDUKKEN

AF ELLEN HOLMBOE

Alvilda

PROLOG
ET HALVT ÅR TIDLIGERE

Kontrol!

Det var det første, han tænkte, da han opdagede hendes bedrag, at han måtte have kontrollen tilbage. Det var ikke hende, der bestemte i deres forhold. Det var ham. Sådan havde det altid været – eller det havde han troet indtil for nylig – og sådan skulle det blive igen …

Han smilede og lod som ingenting, da hun kom hjem. Hyggede ekstra meget om hende, mens han stadig kunne. Imens lagde han planer.

Han skulle nok finde en måde at få sin vilje på. Koste, hvad det ville. Problemet var bare, at han ikke havde så meget tid. Til gengæld havde han intet at miste. Absolut intet. Det værst tænkelige var allerede sket. Han var usårlig, urørlig. Grænseløs.

En dyb, mørk latter trængte sig på, men det lykkedes ham at forvandle den til et kærligt smil. Han måtte holde masken lidt endnu. Over for hende. Over for verden.

FÆRDIGT ARBEJDE

Han burde have vidst bedre.

Bagefter fattede Lasse ikke, at han havde været så naiv. Men det var bare så sjældent, at nogen tog hans brændende kærlighed til dukker alvorligt.

En dreng som ham, sådan en der legede med dukker … Selvfølgelig skulle han kaldes dukkedreng og det, der var værre. Og især når han var den yngste i klassen, et helt hoved mindre end de andre, og faktisk godt kunne ligne en dukkedreng med sine klare blå øjne og æblekinder.

Sagen var bare, at Lasse ikke *legede* med dukker. Han lavede dem selv. Helt fra bunden. Avancerede marionetdukker, der adlød hans mindste snoretræk og dansede for hans hånd. Han levede og åndede for dukker, og det havde han en god grund til.

Lasse plejede ellers at holde sin altoverskyggende

interesse for sig selv. Men en dag var det smuttet. Helmut, deres lærer i håndværk og design, havde fået øje på Lasses seneste projekt i rygsækken og var gået helt amok: Det var den flotteste dukke, han nogensinde havde set. En ridder i rustning og brynje, som Lasse havde hæklet i metaltråd, selvom det havde efterladt hans fingre i laser. Så ja, han havde ladet sig overtale til at lave en ny dukke i skolen. Ikke mindst fordi Helmut havde svoret, at han ikke ville lade nogen slippe af sted med at drille Lasse. ”Vi tager et dukketema og sætter hele klassen i gang med at lave dukker. Så kan de andre se, hvor spændende det er,” sagde Helmut og blinkede til Lasse, ”og hvor svært.”

Utroligt nok var det lykkedes at undgå drillerier. Måske fordi pigerne havde været vilde med Lasse og hans dukke. I timerne sad de andre bare og stirrede på Lasse, der arbejdede koncentreret. Det var ren magi at se, hvordan dukken voksede frem i hans hænder og langsomt fik liv og sjæl. Først var det bare pigerne, der sad og så til, og som sørgede for, at ingen sagde så meget som et pip. Men inden længe overgav drengene sig også. Først dem, der spillede rollespil og lavede deres egne sværd. Senere fulgte resten. På nær én. Ham, der skulle vise sig at være den mest afgørende.

Det var sidste time før påskeferien. Lasse var næsten færdig med sin dukke. Han havde lavet en Ridder Rød-dukke, den falske eventyrhelt, som umiddelbart lignede en flot og modig ridder, men som viste sig at være et fejt og løgnagtigt pjok. Det eneste, Lasse manglede, var at montere snorene på hænder og knæ. Så var dukken klar. Lasse var

så optaget af arbejdet med den næsten usynlige fiskesnøre, at han ikke lagde mærke til, at Helmut var gået sammen med en håndfuld elever ud for at se til keramikovnen.

Mere krævede det ikke. Så slog han til. Alex, den største dreng i klassen, der ikke gav en skid for dukker. Og endnu mindre for dukkedrenge.

En lang arm rakte ind over Lasses skulder og snuppede Ridder Rød ud af hans hænder.

”Grib!” råbte Alex og kylede dukken gennem lokalet. Lige i armene på Martin, en af hans kumpaner, der straks kastede den tilbage.

”Giv mig den!” hvæsede Lasse med en iskold stemme, han ikke vidste, hvor kom fra. Han sprang op, stadig med fiskesnøren i hånden, og styrtede frem mod Alex.

Det samme gjorde pigerne. De kastede sig over Alex, der holdt dukken højt hævet over hovedet, så ingen kunne nå den. Pigerne råbte og skreg, hvilket bare fik Alex endnu mere op på dupperne:

”Hvad så, lille Lise, skal du ha’ tøserne til at redde din fine dukke?”

Lasse kastede sig ind i gruppen af klassekammerater, der havde omringet Alex, og som hoppede og sprang for at fat i dukken. Uden at mærke, at fiskesnøren i hans hånd viklede sig rundt om både stoleben og pigeben.

Efter endnu et par kast frem og tilbage røg dukken en tur på gulvet. Snorene var allerede filtret sammen, og kjortlen med det røde kors var ikke længere snehvid.

”Giv mig den!” skreg han desperat.

”Så kom og tag den, dukkedreng!” Alex holdt dukken

frem mod Lasse, men lige netop uden for hans rækkevidde.

Nu var Lasse så rasende, at han kastede sig fremad med hovedet forrest. Han skulle bare have den dukke, inden kæmpenarren ødelagde et halvt års arbejde.

Med et skingert råb kastede Alex dukken tilbage til Martin. Kjortlen gik itu og dalede gennem luften som en vingeskudt fugl. I det samme ramte Lasse Alex i maven med hovedet som rambuk. Den høje dreng bevægede sig baglæns og fik benene viklet ind i fiskesnøren. Hans dumme grin blev til et gisp af forskrækkelse, da han vaklede og faldt.

Ha! Det havde han fandeme godt af! Lasse nåede lige at godte sig, så hørte han en lyd, der fik alle til at tie: Alex' hånd gav et højt smæld. Som når man træder på en tør gren i skoven. Alex holdt hånden op foran sig og stirrede vantro på den. Den dinglede i en helt umulig vinkel.

Så kom skriget.

Resten fortonede sig i tåger og tumult. Helmut kom løbende tilbage og fik tilkaldt skolesygeplejersken. Alex røg på operationsbordet, og klassen blev udspurgt om, hvad der var sket. Lasse kunne ikke få andet frem end: "Det var ikke med vilje. Det var ikke med vilje." Han ville jo bare vælte Alex omkuld. Ikke smadre ham for livstid.

Heldigvis var alle på hans side. Det var Alex, der begyndte. Han var snublet og var landet lidt klodset. Det hele var et hændeligt uheld, og der kom ikke nogen sag ud af det. De blev alle sendt hjem med ønsket om en god påskeferie.

DRØMMEHUS

Lasse sparkede en sten langt ind under en hæk, da han forlod skolen efter sidste time. Selvom Helmut og alle de andre havde frikendt ham, var han syg af dårlig samvittighed. Bare det ikke var et kompliceret brud. Bare Alex ville slippe fra det uden problemer. Bare han selv ville slippe godt fra at fælde klassens konge! Det sidste følte han sig langt fra sikker på.

For at lette de tunge tanker kørte han forbi deres gamle hus på vej til den nye lejlighed, som han ikke havde vænnet sig til at kalde hjem.

Han standsede foran huset, der lignede sig selv, selvom haven var lavet om. Da de boede der, var den næsten en jungle. Haven havde fået lov til at passe sig selv, mens han og hans far havde travlt i værkstedet. De havde en fælles hobby, de to, og mor så til med et smil og en hovedrysten.

Far havde selv tegnet huset og bygget en stor del af det. Og huset havde sjæl. Det var fuldt af tårne og karnapper og overraskelser. Han og hans far elskede den slags. Der var endda en hemmelig dør ind til deres værksted, skjult bag en bogreol.

Lasse smilede for sig selv. Man skulle vide, præcis hvilken bog man skulle trække halvt ud af reolen for at få døren til at glide op. De nye ejere havde revet reolen ned, havde han hørt. Han rystede på hovedet og gik videre.

Det første år efter farens død kæmpede hans mor for at beholde huset. Men det var håbløst med kun én indtægt. Enden blev, at huset blev solgt med tab, og de flyttede i lejlighed.

Kort sagt: Der var ikke råd til en dyt, og mor arbejdede hele tiden for at betale af på gælden. Så Lasses plan for ferien var klar; han skulle have et job. Og efter det, han havde set på online-auktionen eBay i går, ønskede han sig et job mere end nogensinde. Problemet var bare, at han ikke var fyldt 13 år endnu, så han kunne ikke få et rigtigt job og gå med aviser eller noget af det, de andre gjorde. Hurra for at være den yngste i klassen. Altså var han nødt til at finde et sort arbejde; slå græs, lufte hund for gamle damer, den slags. Men hvordan fandt man det?

Lasse låste sig ind i lejligheden, der var alt det, drømmehuset ikke var. Firkantet på alle leder og blottet for hemmeligheder. Uden sjæl. Eller hvis den havde en sjæl, så var den lige så kold og kantet som den beton, den var bygget af.

Sært nok så mor ud til at kunne lide det. Her er lys og

rene linjer, sagde hun begejstret til alle, der kom forbi. Det var der så kun, fordi hun smed alle deres gamle ting ud. Eller ud og ud. Hun smed faktisk aldrig noget af fars ud uden at spørge, om Lasse ville have det, og han sagde aldrig nej. Så det meste endte på Lasses værelse.

Lasse skubbede døren op til værelset, der virkede som en hule, selvom det var lejlighedens største. Det var et rent troldmandens værksted. Fra hylderne, der gik fra gulv til loft, kiggede række efter række af dukker ned på ham. Både dem, han og hans far selv havde lavet, og dem, de samlede på. Lasse hilste på dem med to fingre og et nik. Så satte han sig ved høvlbænken og gav sig til at reparere Ridder Rød.

Han var lige blevet færdig, da hans mor råbte hej i entréen. Tidligt hjemme for en gangs skyld.

”Hej,” sagde hun igen, da hun et øjeblik efter kiggede ind. ”Gæt, hvad jeg har med?”

”Øh …”

”Ta-da!” sang hun og rakte et kæmpestort påskeæg ind gennem døråbningen.

Lasse smilede.

Mor trådte ind på værelset og satte sig på den nærmeste stol. ”Det er godt nok mørk chokolade, men jeg har fået det af en kunde, og hvis du ikke kan lide det, kan du bare få noget andet. Jeg har købt ind til pizzaer og sofahygge, og Jens kommer nok også over, men først senere … Hov, hvad er nu det?” Hun lænede sig frem.

Lasse greb trækorset, der styrede snorene, og lod marionetdukken danse på høvlbænken.

”Nej, hvor er den flot!” Hun greb ud efter læsebrillerne, hun havde i en snor om halsen, og satte dem på næsen. Så tog hun forsigtigt fat i dukken og så den an fra alle sider. ”Virkelig vellykket.” Hun så alvorligt på Lasse over kanten af brillerne. ”Far ville have elsket den.”

Lasse sank en klump.

”Hvad hedder den?”

”Det ved jeg ikke. Eller det har jeg ikke besluttet endnu.”

”Jeg synes den ligner … en prins. Er det en prins?”

”Måske.”

”Men sig mig lige,” mor kastede et kritisk blik på dukken, ”hvorfor er den så skrammet?”

”Den øh, den var med i en vild kampscene. Henne i skolen. Og så røg den på gulvet.” Det brændte i ham efter at fortælle hende det hele, men så ville hun bare blive bekymret, og det var det sidste, han ønskede. Hun havde nok at tænke på i forvejen, med ham og far og lånet og det hele.

”Drenge!” Mor rystede smilende på hovedet. ”Først bruger I en krig på at lave noget, og så smadrer I det.”

Lasse smilede skævt og gik med ud og lavede mad. Heldigvis kom Jens, mors kæreste, først sidst på aftenen, så Lasse ikke behøvede se dem sidde og holde hånd under en sofapude længere end højst nødvendigt. Med et stort gab mumlede han noget om at være dødtræt og smuttede i seng.

Det første, han gjorde, var at sende Alex en sms: *Det var ikke meningen … håber, du er okay*. Det hjalp lidt på samvittigheden, også selvom Alex ikke svarede. Så kom Lasse i tanke om, at man ikke må have mobiler tændt på

hospitalet, og slog det ud af hovedet. Alex svarede sikkert i morgen.

Derefter gik Lasse ind på eBay og tjekkede auktionen. Der var ikke nogen, der havde budt på den endnu. Med lidt held var der ikke nogen samlere, der fik øje på den her i påsken, så måske ville prisen ikke gå amok denne gang? Han var i hvert fald ikke den, der begyndt at byde allerede nu. Det pumpede bare prisen kunstigt op. Som enhver ægte samler ventede han til de sidste hektiske minutter. Og så slog han til.